

РЕШЕНИЕ

№ 981

гр. Бургас, 11.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – БУРГАС, XLVI НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на двадесет и осми септември през две хиляди двадесет и
трета година в следния състав:

Председател: **МАРТИН Р. БАЕВ**

при участието на секретаря **Д* М. МИХАЙЛОВА**
като разгледа докладваното от **МАРТИН Р. БАЕВ** Административно
наказателно дело № 20232120203121 по описа за 2023 година

, за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е образувано по повод жалба на М. Й. Д. с ЕГН: *****, с посочен
съдебен адрес: *, срещу Електронен фиш за налагане на глоба (ЕФ) **Серия К № 6842811** на
ОДМВР-гр.Бургас, с който за нарушение на чл. 21, ал. 2, вр. с ал. 1 ЗДвП, на основание чл.
189, ал. 4, вр. с чл. 182, ал. 4, вр. с ал. 1, т. 4 ЗДвП на жалбоподателката е наложено
наказание „Глоба“ в размер на 800 лева.

С жалбата се моли за отмяна на атакувания ЕФ. Твърди се, че в ЕФ не е посочен
собственикът на МПС, като в действителност това не е жалбоподателката, а лизинговото
дружество „ОТП Лизинг“ ЕООД, което на свой ред е следвало да подаде декларация за
физическото лице, което е управлявало процесния автомобил. Оборват се твърденията за
наличие на квалифициращия признак „повторност“, като се допълва, че не е посочена датата
на влизане в сила на ЕФ, послужил за формиране на този извод. Пак във връзка с повторност
се застъпва, че АНО не е направил превръзка с основния законов текст, който е бил
нарушен, което според жалбоподателката е довело до сериозно опорочаван на цялата
процедура по санкционирането й. Оспорва се годността на техническото средство и
правомощията на АНО, както и се навеждат твърдения за нарушения на процедурата по
използване на техническото средство.

В открито съдебно заседание жалбоподателката, редовно призована, не се явява и не
се представлява.

Административнонаказващият орган – ОДМВР-гр.Бургас, надлежно призован, не

изпраща представител.

Съдът приема, че жалбата е подадена в рамките на четиринадесетдневния срок за обжалване по чл. 59, ал. 2 ЗАНН, вр. с чл. 189, ал. 8 ЗДвП, доколкото ЕФ е връчен на жалбоподателката на 01.08.2023 г. (л. 20 гръб), а жалбата е депозирана директно в съда на 07.08.2023 г. Жалбата е подадена от легитимирано да обжалва лице срещу подлежащ на обжалване акт, поради което следва да се приеме, че е **процесуално допустима**. Разгледана по същество жалбата е **частично основателна**, като съдът след като прецени доказателствата по делото и съобрази закона в контекста на правомощията си по съдебния контрол намира за установено следното:

На 02.01.2023 г. в 11:44 часа в гр. Бургас, ул. „Одрин“ до № 130, до фирма „*“ ООД, техническо средство – мобилна система за контрол на скоростта „TFR1-M“ с № 644, разположена в служебен автомобил с рег. № *, засякла и заснела, движещ със скорост от 76 км/ч. автомобил „Тойота Ярис“ с рег. № *. Мястото на контролирания пътен участък попадало в урбанизираната територия на гр. Бургас, като допълнително било въведено ограничение за максимално допустима скорост на движение от 40 км/ч., с пътен знак В26. Въпросното нарушение било записано на файл с наименование „Клип № 70788“. По-късно записите от системата за контрол на скоростта били прегледани от служители на сектор „Пътна полиция“ към ОД на МВР Бургас, които от записания файл, установили, че заснетият автомобил „Тойота Ярис“ с рег. № * е собственост на лизинговото дружество „ОТП Лизинг“ ЕООД, но още при регистрацията му като ползвател е била вписана жалбоподателката Д. (л. 20), както и че скоростта следва да се счита на **73 км/час** (след приспаднатия толеранс от 3 км/ч. в полза на водача).

Било констатирано и че процесното нарушение се явява повторно – извършено в едногодишния срок от влизане в сила на ЕФ Серия К № 4629257.

Бил издаден Електронен фиш за налагане на глоба **Серия К № 6842811** на ОДМВР-гр. Бургас, с който за нарушение на чл. 21, ал. 2, вр. с ал. 1 ЗДвП, на основание чл. 189, ал. 4, вр. с чл. 182, ал. 4, вр. с ал. 1, т. 4 ЗДвП на ползвателя Д. било наложено наказание „Глоба“ в размер на 800 лева.

Техническото средство – мобилна система за контрол на скоростта „TFR1-M“ с № 644, към датата на заснемане на нарушението било годно и калибрирано, видно от приложения Протокол за проверка (л.22) и Удостоверение за одобрен тип средство за измерване (л. 21).

За използването на мобилното техническо средство бил изготвен и надлежен протокол по реда на чл. 10 от Наредба № 8121з-532 от 12.05.2015 г. (л. 23), съдържащ всички законоустановени реквизити, включително и снимка на разположението на техническото средство (л. 23 гръб).

По делото липсват данни жалбоподателката да е представила писмена декларация по чл. 189, ал. 5, изр. 2-ро от ЗДвП за друго лице, което да е управлявало автомобила в деня на нарушението. Липсват и твърдения в тази посока.

Липсват данни и за представено писмено възражение по чл. 189, ал. 6 от ЗДвП.

Горната фактическа обстановка се установява по безспорен начин от събраните по делото материали по АНП, както и от писмените доказателства, събрани в хода на съдебното производство, които съдът кредитира изцяло. Съгласно разпоредбата на чл. 189, ал. 15 ЗДвП - изготвените с технически средства или системи, заснемащи или записващи датата, точния час на нарушението и регистрационния номер на моторното превозно средство, снимки, видеозаписи и разпечатки са веществени доказателствени средства в административнонаказателния процес, поради което и съдът кредитира изцяло, приложената по преписката снимка.

От тази фактическа обстановка и разглеждайки направените възражения съдът прие следното.

Противно на становището на жалбоподателката съдът счита, че атакуваният електронен фиш за налагане на глоба е издаден от компетентен орган и съдържа всички предвидени в чл. 189, ал. 4, изр. 2-ро от ЗДвП задължителни реквизити, поради което не са допуснати съществени процесуални нарушения, които да водят до отмяна на електронния фиш на това основание. Посочено е, че той е издаден от ОД на МВР Бургас, като компетентността на наказващия орган произтича по силата на закона – териториалната структура на Министерство на вътрешните работи, на чиято територия е установено нарушението - чл. 189, ал. 4, изр. 2-ро от ЗДвП. В ЕФ точно е посочено мястото на извършване на нарушението, отразено е обстоятелството, че този участък попада в границите на населеното място, както и че с пътен знак В26 е въведено допълнително ограничение на скоростта до 40 км/ч, както и точната измерена от АТС скорост. Посочена е също така и разликата между засечената и разрешената скорост – 33 км/час, като коректно е приспаднал в полза на нарушителя толерансът от 3 км/ч., който представлява допустимата техническа грешка при измерването на скоростта.

Съдът счита, че в ЕФ по достатъчно описателен начин е посочено мястото на извършване на нарушението (чрез неговото описание и посочване на координати в придружаващата снимка), обстоятелствата по неговото извършване и всички останали факти, относими към отговорността на нарушителя. Видно от приложената снимка в зоната на заснемане на техническото средство няма други автомобили, които евентуално да са повлияли на уреда.

След допълнително изискана справка от собственика на пътя – Община Бургас (л. 25-28) категорично се установява, че действително в пътния участък е бил монтиран пътен знак В26, предписващ максимална скорост за движение до 40 км/ч.

По същество следва да се посочи, че легална дефиниция на понятието „електронен фиш” се съдържа в § 1 от ДР на ЗАНН, която дефиниция е възпроизведена и в § 6, т. 63 от ДР на ЗДвП и съгласно които - ЕФ е електронно изявление, записано върху хартиен, магнитен или друг носител, създадено чрез административно-информационна система въз основа на постъпили и обработени данни за нарушения от автоматизирани технически

средства. От това следва, че електронният фиш е своеобразен властнически акт с установителни и санкционни функции. В тази връзка, съгласно **Тълкувателно решение № 1 от 26.02.2014 г. по т.д. № 1/2013 г. на ВАС**, ЕФ се приравнява едновременно към АУАН и НП, но само по отношение на правното му действие (чл. 189, ал. 11 от ЗДвП), но не и по форма, съдържание, **реквизити** и процедура по издаване. От това следва, че изискванията за форма, съдържание, **реквизити** и ред за издаване на АУАН и НП, регламентирани подробно в ЗАНН, са неприложими по отношение на електронния фиш. От гледна точка на адресатите - електронният фиш е акт със санкционно значение, поради което, като вид държавна принуда, чрез него се възлагат неблагоприятни последици на адресата от имуществен характер. Приложимостта на ЗАНН е посочена единствено при обжалването на електронните фишове – аргумент от чл. 189, ал. 8 от ЗДвП. В процесния електронен фиш е посочена само териториалната структура на Министерството на вътрешните работи, на чиято територия е установено нарушението и не са посочени конкретен издател, негов подпис и дата на издаване, но такива реквизити не са предвидени в чл. 189, ал. 4 от ЗДвП, поради което това не може да бъде прието за пропуск, тъй като в случая нормата на чл. 189, ал. 4 от ЗДвП се явява специална по отношение на общото изискване на чл. 57, ал. 1 от ЗАНН за съдържанието на наказателното постановление. В този смисъл е константната практика на касационната инстанция например - **Решение № 646 от 6.04.2015 г. на АдмС - Бургас по к.н.а.х.д. № 253/2015 г. и Решение № 539 от 19.03.2015 г. на АдмС - Бургас по к.н.а.х.д. № 150/2015 г.**

Действително не е посочено пред кой съд може да се обжалва ЕФ, но повече от очевидно е, че това нарушение не е възпрепятствало жалбоподателката в срок да сезира компетентния съд, поради което и няма как да се приеме, че порокът е съществен, доколкото реално не е довел до ограничаване на правата на санкционирания.

Следва да се има предвид и че настъпилата законодателна промяна в чл.189 ЗДвП (обн., ДВ, бр.19 от 13.03.2015 г.) и приетата Наредба № 8121з-532 за условията и реда за използване на автоматизирани технически средства и системи за контрол на правилата за движение по пътищата (обн., ДВ, бр. 36 от 19.05.2015 г.) (Наредбата), които изцяло са съобразени с основните положения на Тълкувателно решение № 1 от 26.02.2014 г. по тълкувателно дело № 1 от 2013 г. на ОС на колегиите на ВАС, налагат извод, че използването на **мобилната** техническа система за констатиране на нарушения на правилата по ЗДвП е допустимо, като законът и Наредбата изрично сочат на неучастие на контролния орган в нейното функциониране и възможността за такова нарушение, установено и заснето с автоматизирано техническо средство или система, в отсъствието на контролен орган и на нарушител, да се издава НП или ЕФ. В §6, т. 65 от допълнителните разпоредби на ЗДвП е дадена легална дефиниция на понятието „автоматизирани технически средства и системи”. Това са уреди за контрол, работещи самостоятелно или взаимно свързани, одобрени и проверени съгласно Закона за измерванията, които установяват и автоматично заснемат нарушения в присъствие или отсъствие на контролен орган и могат да бъдат: а) стационарни – прикрепени към земята и обслужвани периодично от контролен

орган; б) **мобилни – прикрепени към превозно средство** или временно разположени на участък от пътя, установяващи нарушение в присъствието на контролен орган, който поставя начало и край на работния процес. В конкретния случай - видно от приложеното Удостоверение за одобрен тип средство за измерване (л. 21) – мобилната система за видео-контрол на нарушенията на правилата за движение „TFR1-M” е автоматизирано техническо средство по смисъла на закона, като цялостната обработка и формиране на доказателствения видеоматериал се извършва от специализирана програма, а операторът в патрулния автомобил има възможност единствено за визуален преглед на качеството на заснетия видеоматериал. Тук е мястото да се посочи, че срокът на валидност на издаденото удостоверение за одобрен тип средство за измерване е изтекъл на 24.02.2020 г. Същевременно обаче по силата на чл. 30, ал. 5 от Закона за измерванията - когато срокът на валидност на одобрения тип е изтекъл, намиращите се в употреба средства за измерване, които отговарят на одобрения тип, се считат от одобрен тип, поради което и съдът счита, че в конкретния случай използваната мобилна система за контрол е одобрен тип средство за измерване на скорост.

Както вече беше посочено - след измененията на ЗДвП (обн. ДВ бр.19 от 13.03.2015 г.) и издаването на Наредба № 8121з-532, издаването на електронен фиш за налагане на административни санкции за допуснати нарушения на чл. 21, ал. 1 и ал. 2 от ЗДвП е допустимо и когато нарушенията бъдат установени и заснети с мобилно автоматизирано техническо средство или система, функциониращи автоматично. Присъствието или отсъствието на контролен орган (оператор на системата) в патрулния автомобил, по никакъв начин не оказва въздействие върху точността и обективността на установяване и заснемане на нарушението. Контролният орган няма никаква възможност да променя или да влияе върху измерването, регистрирането и записа на нарушенията, установени и заснети с мобилно автоматизирано техническо средство. Измерването и регистрирането на скоростта и записа на доказателствения видеоматериал се извършва напълно автоматично от системата радар-камера-компютър, като единствената роля на оператора на системата е да позиционира техническото средство, като го насочи към определения за наблюдение участък от пътя и да въведе ограниченията за скоростта на този участък – т.е. цялото установяване и заснемане на нарушението се извършва автономно от техническото средство. Доколкото за нарушението по чл. 189, ал. 4, вр. с чл. 182, ал. 1, т. 4 ЗДвП не е предвидено наказание лишаване от право да се управлява моторно превозно средство или отнемане на контролни точки – то правилно в случая е бил издаден електронен фиш, а не наказателно постановление. В този смисъл е и практика на касационната инстанция – например **Решение № 613/10.04.2017г. по к.н.а.х.д. № 110/2017г. на АДмС-Бургас**.

Представен е и задължителния в случаите на ползване на мобилна АТСС, протокол по чл. 10, ал. 1 от Наредбата, посредством които се установява мястото на извършване на контрола, посоката на движение на контролираните МПС, ограничението на скоростта и др. По мнение на съда процесуалният документ е изготвен съобразно изискванията, поради което и е годен да изпълни функциите си. Протоколът е придружен и със снимка на

разположението на техническото средство, въпреки че съгласно практиката на касационната инстанция, това изискване е задължително само що се касае до технически средства, разположени на пътното платно, а не за тези монтирани в служебен автомобил.

Мястото за контрол не е било обозначено с пътен знак „Е24“, но това е така, доколкото с ДВ, бр. 6 от 2018 г. , в сила от 16.01.2018 г. е била отменена нормата на чл. 7 от Наредба 81213-532/12.05.2015 г., предписваща такова задължение на контролните органи, поради което и към датата на нарушението – 02.01.2023 г. за тях не е съществувало задължение за поставяне на пътен знак „Е24“ в контролирания участък или за оповестяване на мястото на контрол по друг начин.

По отношение на възражението за неправилна квалификация и липса на превръзка с основния състав на нарушението, съдът счита, че това не отговаря на материалите по преписката. Видно от приложения ЕФ (л. 19) АНО съвсем коректно е направил превръзка с приложимия основен състав на нарушението.

Правилно е определен и субектът на административнонаказателната отговорност в лицето на жалбоподателката Д.

Няма спор, че автомобилът е собственост на „ОТП Лизинг“ ЕООД – клон Бургас, което се доказва от справката за собственост (л. 20). Няма спор обаче и че като ползвател на автомобила при регистрацията му на основание чл. 4, ал. 3 от Наредба № I-45 от 24.03.2000 година за регистриране, отчет, пускане в движение и спиране от движение на моторните превозни средства и ремаркета, теглени от тях, и реда за предоставяне на данни за регистрираните пътни превозни средства, е посочена именно жалбоподателката Д..

Следва да се има предвид също така, че разпоредбата на чл. 188, ал. 1 от ЗДвП изрично предвижда възможност ЕФ да бъде съставен и на лицето, на което е предоставено ползването на МПС, т. е. „ползвателя“. Това е направено в случая, тъй като ползвателят е бил известен на съответната териториална структура на МВР. Собственикът или този, на когото е предоставено моторно превозно средство, т. е. ползвателят, отговаря за извършеното с него нарушение, и се наказва с наказанието, предвидено за извършеното нарушение, ако не посочи на кого е предоставил моторното превозно средство /чл. 188, ал. 1 от ЗДвП/. **В случая ползвателят е изрично посочен от собственика още при регистрацията на МПС.** В ал. 2 думата "собственик" е употребена в широк смисъл, като при тълкуването на разпоредбата следва да се има предвид връзката с разпоредбата на ал. 1 от същата законова норма, изрично сочеща и ползвателя като административнонаказателно отговорно лице, наред със собственика. В тази връзка практиката на съдилищата от цялата страна е категорична, че в случаите когато при регистрацията на автомобила изрично е посочен и неговият ползвател, то напълно законосъобразно е да се ангажира отговорността именно на ползвателя (между друго това е масовата хипотеза, когато автомобилът е собственост на лизингодател, а реално се ползва от лизингополучателя) - Решение № 8 от 11.01.2019 г. на АдмС - Ловеч по к. а. н. д. № 289/2018 г.; Решение № 446 от 2.03.2021 г. на АдмС - Пловдив по к. а. н. д. № 3338/2020 г.; Решение № 1899 от 22.03.2018 г. на АдмС - София по адм. д. № 885/2018 г.; Решение № 147 от 10.05.2017 г. на АдмС - Велико Търново

по к. а. н. д. № 10119/2017 г.; Решение № 102 от 27.02.2018 г. на АдмС - Пазарджик по к. а. н. д. № 1010/2017 г. и много други.

Както изрично посочва касационната инстанция: „Собственикът се наказва с наказанието, предвидено за извършеното нарушение, ако не посочи на кого е предоставил моторното превозно средство. В конкретния случай собственикът е сторил това предварително като е заявил и това е надлежно вписано в регистрите на Пътната полиция, който е ползвател на процесното МПС, т.е. на кого го е предоставил собственикът... .. което прави безпредметно заявяване от страна на санкциониращия орган пред собственика възможността да декларира, на кого е предал автомобила, тъй като това вече е сторено“ - **Решение № 129 от 07.02.2022 г. по к. адм. н. д. № 40/2022 г. на XIX състав на Административен съд - Бургас**.

С оглед всичко посочено по-горе съдът счита, че правилно е била ангажирана административнонаказателната отговорност именно на жалбоподателката. Тъй като, както се посочи по-горе, в срока по чл. 189, ал. 5, изр. 2-ро от ЗДвП не е заявена декларация за друго лице, то правилно именно тя следва да бъде адресат на административното наказание. Ако не Д., а друго лице е ползвало автомобила него ден, то е следвало жалбоподателката да подаде съответната декларация в Сектор „ПП“. Само по този начин би могла да отпадне отговорността ѝ. В случая това не е сторено, поради което и съдът счита, че съвсем правилно именно тя е била санкционирана.

С оглед всичко посочено по-горе съдът счита, че правилно е била ангажирана административнонаказателната отговорност на жалбоподателката за нарушение свързано с превишаване на максимално допустимата скорост за движение в градски условия.

Въпреки това настоящият съдебен състав приема, че неправилно АНО е приложил правилата за „повторността“. Съгласно § 6, т. 33 от ДР на ЗДвП – „**повторно**“ е нарушението, извършено в едногодишен срок, а в случаите по чл. 174, ал. 2 – в двегодишен срок, от влизането в сила на наказателното постановление, с което на нарушителя е наложено наказание за същото по вид нарушение, включително и когато първото наказание му е било наложено като нов водач. За да може законосъобразно да се квалифицира едно нарушение, като „повторно“ следва това „обвинение“ да е индивидуализирано по достатъчно изчерпателен начин и подкрепено със съответните доказателства. В случая в ЕФ е посочено единствено, че процесното нарушение е извършено в едногодишен срок от влизане в сила на друг ЕФ (Серия К № 4629257). Не е посочено обаче – нито датата на връчване на цитирания ЕФ (за да се прецени кога влиза в сила), нито датата на влизането му в сила (за да се прецени дали второто нарушение е в едногодишния срок), нито за какво нарушение е издаден (за да се прецени дали е за същото по вид нарушение), нито дори структурата, която го е издала. Към преписката дори не е приложен цитирания ЕФ Серия К № 4629257, въпреки че с разпореждането си за насрочване съдът изрично го е изискал. При това положение съдът приема, че твърдението, че деянието е извършено в условията на повторност не е подкрепено с никакви доказателства. Поради тези съображения съдът намира, че процесният ЕФ е незаконосъобразен в частта, с която на жалбоподателката е

възведен квалифициращия признак „повторност” за извършено нарушение на чл. 21, ал. 2, вр. с ал. 1 от ЗДвП, респективно – и в частта, с която е определена приложимата санкционна норма.

Въпреки че е допуснато нарушение, съдът счита, че то успешно може да бъде преодоляно, чрез преквалифициране на приложимата санкционна норма, намираща приложение за основния състав на нарушението и съответно намаляване на наложената глоба. Този извод на съда намира подкрепа в актуалната практика на касационната инстанция, като следва да се посочи – **Решение № 375/02.03.2018 г. по к.н.а.х.д. № 13/2018 г. на АдмС-Бургас**, където се приема, че :

*„ ... В тази връзка както за **районния съд**, така и за административния съд като касационна инстанция при условията на чл.222, ал.1 от АПК, предвид наличието на изрично уредено от чл.63 от ЗАНН правомощие за **изменение** на наказателното постановление, при решаване на въпроса по същество, съответно компетентният съд **може и следва да измени** наказателното постановление при установена възможност за санкциониране по превилигирован състав, като съобрази размерите и на наложените санкции. Съдът може в случаите, в които отговорността на нарушителя е ангажирана за **квалифициран** или основен състав на административно нарушение, ако се установят предпоставките за приложимост на привилегирания състав, да преквалифицира деянието, като приложи спрямо нарушителя **съответстващото му по-ниско наказание....**”.*

Поради горепосочените причини, съдът счита, че приложимата санкционна норма следва да се преквалифицира от тази за извършено в условията на „повторност” нарушение – чл. 182, ал. 4 ЗДвП – в тази, приложима за основания състав - чл. 182, ал.1, т. 4 ЗДвП, регламентираща наказание - глоба 400 лв., при превишаване на максимална скорост в населено място от 31 до 40 км/ч. В случая превишението е с 33 км/ч., поради което и правилният размер на глобата е 400 лева. Този размер е точно определен в закона и не може да се обсъжда въпроса за намаляването му, както и въпроса дали случая може да се приеме за маловажен. Управлението на пътно превозно средство е дейност с повишен риск и една от най-честите причини за настъпването на ПТП е именно движението с несъобразена или превишена скорост, поради което и извършеното се явява деяние със завишена обществена опасност.

Към момента е настъпила законодателна промяна в разпоредбата на чл. 63д ЗАНН, съгласно която - в производството по обжалване на НП въззивният съд може да присъжда разноси на страните. В случая нито една от двете страни не е поискала присъждането на разноси, поради което и съдът не може служебно да се занимае с този въпрос.

Така мотивиран Бургаският районен съд

РЕШИ:

ИЗМЕНЯ Електронен фиш за налагане на глоба Серия К № 6842811 на ОДМВР-гр.Бургас, с който за нарушение на чл. 21, ал. 2, вр. с ал. 1 ЗДвП, на основание чл. 189, ал. 4, вр. с чл. 182, ал. 4, вр. с ал. 1, т. 4 ЗДвП на М. Й. Д. с ЕГН: ***** е наложено наказание „Глоба“ в размер на 800 лева, като **ПРЕКФАЛИФИЦИРА** приложимата санкционна норма от чл. 182, ал. 4 ЗДвП в **чл. 182, ал. 1, т. 4 ЗДвП** и **НАМАЛЯВА** размера на наложената „Глоба“ от 800 лева на **400 (четиристотин) лева**.

ПОТВЪРЖДАВА Електронен фиш за налагане на глоба Серия К № 6842811 на ОДМВР-гр.Бургас в останалата му част.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Административен съд – гр.Бургас в 14 - дневен срок от съобщаването му на страните.

ПРЕПИС от решението да се изпрати на страните на посочените по делото адреси.

Съдия при Районен съд – Бургас: _____